

ÓBUDAI DANUBIA ZENEKAR

Óbudai polgárként megalakulásától fogva követem az Óbudai Danubia Zenekar sorsát, hányattatásait, felfelé ívelő szakmai fejlődésüket, sikereiket. Csodálom fiatalos lendületüket, vitalitásukat, folytonos megújulásra való képességüket, - ami mindig is jellemezte a zenekart - amely ebben az évben ünnepli születésének 25. évfordulóját.

A zenekart Óbudai Ifjúsági Zenekar néven Héja Domonkos alapította 1993-ban a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskola diákjaiból. Emlékszem első fellépéseikre, az Óbudai Társaskörben vagy a San Marco utcai Művelődési Ház színháztermében, ahol eleinte a fiatalos lelkesedés segített pótolni az egységes zenekari hangzást, az egyes szólamok gyengélkedéseit. A tudatos és aprólékos szakmai műhelymunka, valamint a rendszeres koncertezés eredményeképpen az együttes néhány év alatt a magyar zenei élet elismert szereplőjévé vált. 1997-ben már a Saarlandi Fesztiválon szerepeltek szép sikerrel. Héja Domonkos első magyar dirigensként 1998-ban megnyerte a Budapesti Nemzetközi Karmesterversenyt, köszönhetően a zenekarral végzett közös munkának is. 2000-ben Európa egyik legszebb koncertterme, a zürichi Tonnhalle fogadta őket, játszottak a Berliini Konzerthausban, Hannoverben, a Vatikánban II. János Pál pápa előtt, és a Budapesti Tavaszi Fesztiválon több alkalommal. Az együttes 2001-ben elsőként nyerte el és három évig viselhette a megtisztelő Nemzeti Ifjúsági Zenekar címet.

A zenekar fejlődésében fontos szerepe volt annak, hogy nagyszerű vendégkarmesterekkel is dolgozhattak, többek között: *Lukács Ervin, Kocsis Zoltán, Vásáry Tamás, Eötvös Péter, Fürst János, Medveczky Ádám* és *Vashegyi György* álltak már a zenekar élén. A nemzetközi koncertélet nagy egyéniségei közül: *Kobayasi Ken-Ichiro, Jurij Szimonov, José Cura, Rico Saccani, Jean-Bernard Pommier* és *Sir Neville Marriner* vezényelte már a zenekart.

2005-ben elhagyták a nevükből az „ifjúsági” jelzőt, két év múlva a ma használatos Óbudai Danubia Zenekar néven „keresztelkedtek” újra. 2008-ban, tizenöt évesen már büszkén hirdették: „Nem a fiatalságunk múlt el, a tudásunk lett több!” Héja Domonkos 2011-ig volt az együttes vezető karmestere és művészeti vezetője.

2013-ban Hámori Máté került a zenekar élére, amely egy ma is tartó, rendkívül gyümölcsöző időszak kezdetét jelentette, ami új arculatot és stratégiát adott az együttesnek. Hámori Mátét gyermekkora óta ismerem, de gondolom, hogy rajtam kívül többen is a jelenlévők közül. Máté korán elkötelezte magát a muzsikával, 18 évesen a Zeneakadémiára kerülve tüstént megalakította a Teatro di Musica Kamarazenekart, ki ne emlékezne a több éven keresztül, bérlet-szerűen meghirdetett családias hangulatú remek koncertekre a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium dísztermében.

Az ÓDZ egész Budapestre kiterjedő interaktív általános iskolai koncertsorozatot rendez minden évben, „A zene...az kell!” címmel, ahol több ezer gyermek első, élmény-szerű találkozását a klasszikus zenével az ÓDZ muzsikusai teszik lehetővé, korszakos jelentőségű pedagógiai, értékmentő munkát végezve az utánunk jövő generációk zenei kultúrába való beavatásával. Erről az elhivatott munkáról egy interjúban így vallott Hámori Máté: „A művészet az utolsó, közös fogódzópontunk. Neveltetésünkben benne van, hogy ez érték és fontos. Azt szeretném: ne csak a neveltetésünkben legyen benne, hanem élő találkozásunk legyen mindezzel! Találjunk rá a gyökereinkre, találjunk rá arra, ami összeköt minket! Az én feladatom, hogy – elsősorban itt, Magyarországon – a fiataloknak, eljövendő generációknak nyújtsak olyan fogódzót a múltjukhoz, ami a jövő záloga lehet.”

A fiatalok mellett ÓDZ sikerrel bővítette a már nem annyira fiatal korosztályokhoz tartozó törzsközönségét is. Kiemelt koncertsorozataik egyik helyszíne évek óta a Zeneakadémia, ahol a patinás koncertterem nemes hagyományait ötvözik a zenekarra jellemző új törekvésekkel. Gyermekektől így

lettek Hősök, majd a Szabadság és az Otthon szavak jelentésrétegeit vizsgálták a zeneműveken keresztül, tavaly a régmúlt s a modern idők mítoszait mutatták be a zene nyelvén, a 25. évforduló kapcsán - pedig számokba és idézetekbe bújtatva rejtették el koncertjeink hívószavait, a műfajok összekapcsolásával új utakat találva a közönséghez.

Az együttes a BMC-ben háromrészes zeneszerző portrék formájában izgalmas, újszerű bérletsorozatokat indított 2014-ben, azóta is hangos kritikái és közönségsikerrel, amihez mindig hozzájárul a „házigazda” Eckhardt Gábor zongoraművész szellemes bevezető, illetve a zenekari darabokat „felvezető” elemzése. Tematikus és formabontó koncertjeik mind egy célt szolgálnak: szeretnék, hogy a magas szintű zene eljusson a legtöbb emberhez, legyen az klasszikus vagy kortárs zene, akár nagy zeneszerzők kevésbé ismert művei, és – hasonlóan a jelenhez – egyéni és hiteles megszólalási mód jellemezze a jövő Danubia koncertjeit is.

Az Óbuda-Békásmegyér Önkormányzat – a zenekar fenntartójának - támogatásával új, végleges otthonra leltek: a zenekar 2014-ben megkapta a Flórián téri régi mozi épületét használatra, amelyet felújítottak, és amely azóta a próbatermük. A szó legnemesebb értelmében „népművelők”, misszionáriusok. Rendszeres fellépői az Óbudai Nyár eseménysorozatának. Kiemelt szerepet vállalnak a kerület nyugdíjasokat támogató intézményeinek illetve idősoththonainak kulturális életében. Társadalmi szerepvállalásukkal két civil szervezet, a Gézengúz Alapítvány és a Magyar Hospice Alapítvány működésének sikeréhez is hozzájárulnak, jótékony hangversenyeikkel.

„A zene – mint minden előadóművészet – gyökerei az ősi rítusok világából táplálkozik, és minden koncert, még ma is bizonyos értelemben rituális tett, ahol a közösség (közönség) tagjai együtt élhetik át a földöntúlival való találkozást” vallja Hámori Máté. Ennek adta a közelmúltban fényes bizonyítékát a zenekar Beethoven Missa Solemnis-ének a Zeneakadémia nagytermében a Nemzeti Énekkarral és remek szólistákkal együtt megtartott nagyszerű előadásával, minden taktusával igazolva a zenekar, és művészeti vezetőjének *ars poetica*-ját: „*A művészet jelentősége nemcsak a szabadidő eltöltésében, hanem az önazonosságban keresendő. Most sem azért megyek el a templomba, hogy Istennek tegyek egy szívességet. Hanem, hogy végrehajtsam a szent szertartást, ami az emberek együttlétével, a misztérium közös megtapasztalásával válik lehetővé. Ez a közös misztérium van ott a koncerttermekben is, amikor a zene olykor megállítja a levegőt.*” És megtörténik a „csoda”, ez a váratlan, többnyire kiszámíthatatlan, felfokozott érzelmi azonosulás, egyfajta kegyelmi állapot, ami felejthetetlen élményként lelkünk részévé válik. Kívánom az Óbudai Danubia Zenekarnak, és persze magunknak is, hogy koncertjeiken minél gyakrabban legyen részük, legyen részünk a csodákban!

Budapest, 2018. június 23.

Takács József